

Sygnatura akt I Ns 499/15

POSTANOWIENIE

Ława, dnia 27 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Ławie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący SSR Jerzy P. Skuza

Protokolant staż. Katarzyna Rybińska

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2015 r. w Ławie

na rozprawie sprawy z wniosku Powiatu (...)

przy udziale A. K.

- o orzeczenie przepadku rzeczy

POSTANAWIA:

I. orzec przepadek na rzecz Powiatu (...) samochodu osobowego marki M. o numerze rejestracyjnym (...) nr VIN (...), rok produkcji 1979;

II. nie obciążać uczestnika kosztami postępowania, od których wnioskodawca był zwolniony.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca Powiat (...) wniósł o stwierdzenie, iż prawo własności samochodu osobowego marki M. rok produkcji 1979, nr VIN (...), numer rejestracyjny (...) przeszło na rzecz powiatu (...) oraz zasądzenie od uczestnika na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wnioskodawca wskazał, iż przedmiotowy samochód został usunięty z drogi w dniu 28.10.2014r na podstawie dyspozycji usunięcia pojazdu nr (...). Pismem z dnia 28.10.2014r. Komenda Powiatowa Policji w I. powiadomiła właściciela pojazdu o jego usunięciu z drogi oraz przejściu własności na rzecz wnioskodawcy w razie nie odebrania tego pojazdu z parkingu strzeżonego w terminie 3 miesięcy od dnia usunięcia. Pojazd ten pomimo upływu terminu i prawidłowego zawiadomienia nie został odebrany przez uczestnika . Pismem z dnia 02.02.2015r. Starostwo Powiatowe zwróciło się do uczestnika o stawienie się w terminie 7 dni do Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w I. w celu złożenia oświadczenia i wyjaśnień w sprawie swojego samochodu znajdującego się na parkingu strzeżonym. Uczestnik, pomimo prawidłowego doręczenia wezwania , nie stawił się do wnioskodawcy . W związku z powyższym w ocenie wnioskodawcy wniosek jest zasadny.

Uczestnik postępowania wniósł o oddalenie wniosku w całości.

Sąd ustalił, co następuje;

W dniu 28 października 2014r. Komenda Powiatowa Policji w I. wydała dyspozycję nr (...) usunięcia pojazdu (...) o numerze rejestracyjnym (...) z ulicy (...) w I. , stanowiącego własność uczestnika A. K. w oparciu o art. 130a ust. 1 pkt.1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym . Zatrzymany pojazd zgodnie z opisem w dyspozycji usunięcia posiadał widoczne usterki w postaci rozerwania skrzyni ładunkowej, zerwanej instalacji elektrycznej , rozerwanego bieznika opony tylnej (dowód: kserokopia dyspozycji k. 5 akt).

W tym samym dniu właściciel został na piśmie powiadomiony , iż pojazd został usunięty z drogi na parking strzeżony położony w I. przy ul. (...), w powiadomieniu zostały określone przyczyny usunięcia pojazdu oraz pouczenie, iż nie

odebranie pojazdu w terminie 3 miesięcy będzie skutkowało wnioskiem do Sądu o orzeczenie przepadku na rzecz powiatu (...) (dowód ; kserokopia powiadomienia k. 6 .)

Przedmiotowy pojazd został zatrzymany przez funkcjonariusza policji KPP w I. przy ulicy (...) w I. w zatoczce autobusowej . Funkcjonariusz policji , poza opisanymi usterkami w dyspozycji usunięcia pojazdu , stwierdził wyciek oleju z samochodu oraz brak uprawnień (odpowiedniej kategorii prawa jazdy) do prowadzenia tego rodzaju pojazdu przez kierującego. Właściciel pojazdu został poinformowany przez funkcjonariusza policji o możliwości odholowania pojazdu na własny koszt celem jego zabezpieczenia w taki sposób, aby odbyło się to w realnym czasie (dowód; zeznania świadka R. M. k. 70-70v).

W dniu 2 lutego 2015r. uczestnik został prawidłowo wezwany do stawiennictwa w Starostwie Powiatowym w I. celem złożenia wyjaśnień i oświadczenia w sprawie usuniętego pojazdu . Pomimo upływu określonego terminu A. K. nie stawiał w Starostwie Powiatowym w I. (dowód : wezwanie wraz z potwierdzeniem odbioru wezwania k.3) .

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 130a ust.1 pkt. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym pojazd jest usuwany z drogi na koszt właściciela w przypadku pozostawienia pojazdu w miejscu, gdzie jest to zabronione i utrudnia ruch lub w inny sposób zagraża bezpieczeństwu, zaś stosownie do treści art. 130a ust.2 pkt. 2 tejże ustawy pojazd może być usunięty z drogi na koszt właściciela, jeżeli nie ma możliwości zabezpieczenia go w inny sposób, w przypadku gdy jego stan techniczny zagraża bezpieczeństwu ruchu drogowego, powoduje uszkodzenie drogi albo narusza wymagania ochrony środowiska.

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci dyspozycji usunięcia pojazdu, powiadomienia o usunięciu właściciela pojazdu oraz zeznania świadka R. M. zasługuje w pełni na wiarygodność, albowiem wskazane dokumenty oraz zeznania świadka wzajemnie się pokrywają i uzupełniają w swej treści. Niewątpliwym jest, iż z zeznań świadka wynika, iż podstawą usunięcia pojazdu był jego stan techniczny zagrażający bezpieczeństwu ruchu drogowego, a także pozostawienie pojazdu w miejscu, gdzie jest to zabronione , utrudnia ruch, a także zagraża bezpieczeństwu. Stan techniczny pojazdu był tak zły, iż nie nadawał się do ruchu drogowego. Tym bardziej , iż z zeznań świadka wynika , że również następował wyciek oleju z pojazdu, co stanowiło dodatkowe niebezpieczeństwo dla ruchu innych uczestników ruchu drogowego. Pozostawienie pojazdu w zatoczce autobusowej nie było możliwe z uwagi na to, iż mogło utrudniać, a nawet uniemożliwiać wjazd autobusu w miejsce przeznaczone do jego zatrzymania, a także wsiadania i wysiadania pasażerów. Nie bez znaczenia dla zachowania odpowiedniego bezpieczeństwa miał również fakt wycieku oleju z samochodu, w szczególności gdy dotyczyło to miejsca zatrzymywania się autobusów. Jak wynika z zeznań świadka R. M., uczestnik został poinformowany o możliwość usunięcia pojazdu we własnym zakresie i na własny koszt, jednakże chciał to wykonać poprzez przejazd samochodem na wysypisko, na które wywoził tym samochodem gruz, ewentualnie aby samochód został przewieziony przez firmę zajmującą się transportem samochodów na zlecenie starostwa, na miejsce składowania gruzu.

W tym stanie rzeczy należy jednoznacznie przyjąć, iż twierdzenia uczestnika, polegające na tym , że był w stanie przetransportować ten samochód na własny koszt i we własnym zakresie są całkowicie gołosłowne. W ocenie Sądu decyzja funkcjonariusza policji w tym przedmiocie była prawidłowa i miała na celu zapewnienie bezpieczeństwa ruchu drogowego. Tym bardziej , iż jak twierdzi funkcjonariusz podczas całego okresu (ponad 10- letniego) służby w policji drogowej, nie spotkał jeszcze samochodu w tak złym stanie technicznym , jak pojazd uczestnika, zaś sam właściciel twierdził, iż nadaje się on do ruchu drogowego , nie dostrzegając usterek w pojeździe.

Zgodnie z art. 130a ust. 10 i 10a cytowanej wyżej ustawy Starosta w stosunku do pojazdu usunięto z drogi, w przypadkach określonych w ust. 1 lub 2, występuje do sądu z wnioskiem o orzeczenie jego przepadku na rzecz powiatu, jeżeli prawidłowo powiadomiony właściciel lub osoba uprawniona nie odebrała pojazdu w terminie 3 miesięcy od dnia jego usunięcia . Powiadomienie zawiera pouczenie o skutkach nieodebrania pojazdu. Starosta występuje z wnioskiem, o którym mowa w ust. 10, nie wcześniej niż przed upływem 30 dni od dnia powiadomienia.

Niewątpliwym jest, iż uczestnik w powiadomieniu został prawidłowo pouczony o skutkach nie odebrania pojazdu w terminie 3 miesięcy. Właściciel w tym terminie nie odebrał swojego pojazdu i nie podjął żadnych czynności mających na celu wyjaśnienie zaistniałej sytuacji. Należy podkreślić, iż Starosta podjął dodatkowe czynności poprzez wezwania A. K. do stawiennictwa w Wydziale Komunikacji celem złożenia oświadczenia i wyjaśnień w sprawie umieszczenia na parkingu strzeżonym samochodu. Właściciel samochód odebrał wezwanie w dniu 2 lutego 2015r. , jednakże nie stawiał się do Starostwa i nie złożył wyjaśnień. Twierdzenia uczestnika , iż jakoby był na parkingu, gdzie znajdował się jego samochód i poinformowano go , że nie ma możliwości rozłożenia należności za parkowanie samochodu na raty nie są wiarygodne i nie znajdują żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym, szczególnie w kontekście wezwania wysłanego przez Starostę do uczestnika celem stawienia w Wydziale Komunikacyjnym , na które uczestnik postępowania w żaden sposób nie zareagował. Należy podkreślić, iż parkowanie samochodów odbywa się na koszt Starostwa Powiatowego, a zatem ewentualne decyzji o rozłożeniu tych płatności należało do Starosty , a nie do pracowników parkingu . Niewątpliwie sprawa miała szanse się wyjaśnić, gdyby uczestnik stawiał się na wezwania Starostwa Powiatowego .

Sąd uznał, iż orzeczenie przepadku samochodu nie pozostaje w sprzeczności z zasadami współzycia społecznego . Należy jeszcze raz podkreślić, iż uczestnik miał możliwość podjęcia czynności związanych z odbiorem swojego pojazdu z parkingu bezpośrednio po jego odtransportowaniu na ten parking , albowiem został o fakcie w sposób prawidłowy zawiadomiony. Szybkie podjęcie takich czynności wpływa na zmniejszenie kosztów związanych z opłatami parkingowymi. Fakt, iż uczestnik przez okres trzech miesięcy od dnia usunięcia pojazdu nie podjął takich czynności, jak również nie stawiał się na wezwanie Starosty Powiatowego świadczy o tym , iż nie zależało mu na zminimalizowaniu kosztów z tym związanych. Zatem twierdzenia uczestnika, jakoby brak samochodu pozbawił go środków pieniężnych na życie, jak również na uiszczenie opłat związanych z odholowaniem pojazdu i jego parkowaniem , pozostają w jawnej sprzeczności z jego postępowaniem w przedmiocie odzyskania samochodu, a tym samym ograniczenia zwianych z tym kosztów.

Mając powyższe na uwadze należy jednoznacznie przyjąć, iż zostały spełnione wszystkie przesłanki niezbędne do orzeczenia przepadku pojazdu i dlatego Sąd w oparciu o cytowane wyżej przepisy orzekła jak w postanowieniu.

O kosztach postępowania orzeczono jak w pkt. II postanowienia, odstępując od obciążania nimi uczestnika postępowania .